

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים
\\ מסר מחזק מיוסי

יוסי הוא בחור לעניין.

לעניין, במלוא מובן המילה.

נכון. מוצלח. זורם.

אף אחד לא מודע לסוד האפל שהוא נושא על
כתפיו.

אבל כבר מהרגע הראשון שהוא נכנס אליי לחדר,
זיהיתי שהוא מסתיר משהו.

לא ידעתי לשים את האצבע על הנקודה, אבל
הרגשתי שלא הכל אצלו חלק.

אחרי כמה דקות של שיחת נימוסין קלילה, אמרתי
לו את זה. ככה. ישר בפנים:

"יוסי, אני מזהה שלא הכל חלק אצלך, כמו שאתה
מנסה להראות".

"גאון גדול", ענה לי יוסי, "אם הכל היה חלק
אצלי, לא הייתי מגיע אליך".

בחור חריף.

"בכל זאת, יוסי", אני אומר לו. "יש לך עכשיו
הזדמנות חד-פעמית לשתף במה שמציק לך.

אני לא מכיר אותך. אתה לא מכיר אותי.

ספר מה עובר עליך, יוסי".

יוסי לא מגיב. מביט בי במבט מתנשא.

אבל אני מזהה שם עצב גדול.

אני מנסה דרך אחרת:

חשבתי שאני רוצה

בירור היחסים בין הרצון למחשבה

מידה למידה

למידה מחודשת על עולם המידות

3

להמציא או להתחבר

הבסיס לכל תפילה בכוונה, זה פשוט להתחבר
למציאות

להתקרב למציאות

לעבוד עם מה שיש - שיחת חברים

7

אולי יחלוף בעקבות מאמץ. אולי בעקבות תפילה. אולי בעקבות רחמי שמייים חינם.	נקודה כבר שנים רבות, בעוד שכלפי חוץ אנשים חושבים שאני מושלם.	"יוסי, כמו שאמרת, אתה לא באת לכאן סתם. משהו מעיק עליך. משהו מכאיב לך. וזה בסדר גמור.
אבל הוא יחלוף.	יוסי חושב רגע, ואז שואל כאילו בשלווה:	לכולנו יש כאבים. כולנו מתמודדים.
וכשיסתיים אותו ניסיון, אוכל לרוות נחת, סיפוק ואושר ממי שהפכתי להיות, דווקא על ידי המאבקים הקטנים.	"האם ממש בכל התחומים אתה לא מתקדם?"	גם אני, למרות כל התעודות שאתה רואה כאן על הקיר, יש רגעים שאני מרגיש חתיכת כישלון".
תחשוב על זה, יוסי.	ראיתי שהשאלה בוערת בו. כנראה עליתי על הנקודה הכואבת.	ניצוץ נדלק בעיניים של יוסי.
זה בדיוק כמו ליטוש יהלומים בתוך סביבה מלוכלכת.	המשכתי את המשחק:	ידעתי.
העבודה לא מוכיחה את עצמה בשעת מעשה.	"עכשיו כשאתה שואל את זה כך, אני שם לב שהאבחנה שלי ממש לא היתה מדויקת.	נפש תאומה.
היהלום נראה שחור ומאובק.	בהחלט התקדמתי במשך השנים. בכל מיני תחומים.	שתקנו שנינו דקה-שתיים, ואז יוסי שואל אותי:
אבל כשיגיע הרגע, וזרם מים פשוט ישטוף את היהלום, אז תתגלה התוצאה של כל הליטושים הקטנים והבלתי-נראים".	אבל כל הפוקוס שלי ממוקד בכמה ניסיונות ספציפיים שמלווים אותי תקופה ארוכה.	"איך זה יכול להיות שאתה מרגיש חתיכת כישלון?"
יוסי הנהן בראשו.	חוסר ההצלחה שלי שם, מקרין על התחושה הכללית שלי".	זה לא הגיוני. אתה אדם נבון. מוצלח. זורם".
ברור שהמסר חדר לו עמוק ללב.	יוסי מחייך לעצמו. מרגיש שהצליח לסובב אותי. לגרום לי להיות המושפל והקטן.	החלטתי לשתף איתו פעולה.
כי פתאום הוא אומר לי:	ואני ממשיך עם הקו שלו.	הוא כנראה חושש שאם ישתף אותי בכאב שלו, הוא יאבד את ההערכה שלי כלפיו.
"תשמע, אני חושב שהמסר שהעברתי לך הוא חזק מאוד.	המטרה שלי היא לעזור לו. ואם זה דורש ממני להיות בתפקיד המטופל. לו יהי.	שאני אזלזל בו, חלילה.
אולי תכתוב אותו בטור שלך.	"אגיד לך עוד משהו, יוסי.	אני אוכיח לו שזה ממש לא כך.
אם הצלחתי לחזק אותך,	בד בבד עם המאבק הבלתי פוסק עם הניסיונות הישנים, אני מוכרח ללמוד לשאוב חיות מההצלחות הקטנות שמסביב".	"תשמע יוסי, אתה בחור נבון, אתה בוודאי תבין.
מן הסתם עוד אנשים יוכלו להפיק מכך תועלת".	יוסי מעפעף בהתרגשות. מנסה לטשטש את הרגשות שתקפה אותו.	התחושה שלי היא כאילו אני חי בשני עולמות שאין ביניהם שום קשר.
יוסי חייך בליבו.	"ויותר מזה, יוסי.	בעולם החיצוני אני מצליח. פועל. עושה טוב לאנשים. עוזר להם להתקדם.
אני חייכתי בליבי.	הרי יום יבוא והניסיון הגדול יחלוף.	אבל בעולם הפנימי שלי אני נשאר באותו מקום.
אתה מחייך בליבך.	אני בטוח בזה.	ניסיונות שהתמודדתי איתם בעבר, עדיין מונחים על השולחן, כאבן שאין לה הופכים.
זו השיטה שלי.		אני מוצא את עצמי תקוע באותה
ככה אני עובד עם אנשים.		
שלכם		
העורך		

ניסופים

פשוט לחיות עם השם

י"ל ע"י 'ניסופים'
חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
בפל: 054-853-7200
או במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בכתובת
k6646201@gmail.com

קו ניסופים

שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים

02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:

ימי רביעי

ללכת עם תורה - תורה קנו (בשעה 20:30)

סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)

משפ' מרגלית

רחוב הר' יצחק שמידמן 22 בני ברק

שינויים בזמני ומיקום השיעורים

מתעדכנים בקו ניסופים 02-664-6201

לתרומות והנצחות:

נדרים פלוס > קופת 'ניסופים'

\\ מידה למידה

חשבתי שאני רוצה

בירור היחסים בין הרצון למחשבה

בפרקים הקודמים דיברנו על כך שהמקום בו נוצרים כל היצרים החשקים והמידות, הוא החלל הפנוי שבתוך הלב. ומי שמצייר אותם, הן המחשבות שמוצאות את דרכן מהמוח אל הלב, ויוצרות בו הרגשות.

כעת בפרק זה ננסה להבין, מדוע אם כן פעמים רבות למרות שבראש שלנו אנו רוצים טוב, עדיין הלב שלנו לא נוטה אחריו, ולא נוצר בו חשק לאותו רצון שנמצא במחשבה שלנו.

רצון ומחשבה

בשביל להבין את הנקודה החשובה, עלינו להגדיר תחילה את ההבדל בין מחשבה לבין רצון.

רצון הוא משאב נפשי חסר צורה וחסר מקום.

אין אף איבר שהרצון מיוחס אליו באופן ישיר. אדם לא רוצה ברגל ולא באף.

ולמרות שאנחנו רגילים לומר שהרצונות נמצאים בלב, זה לא מדויק. בלב יש רגשות, אבל רצון הוא לא רגש.

הרצון מתפשט על כל הגוף של האדם. הוא רוצה בכל גופו ובכל מאורו.

הרצון הוא חוויה כוללנית והוליסטית. הוא תופס את כל האדם.

לעומת זאת, המחשבה היא מאוד ספציפית.
היא נמצאת במח.

המחשבה אינה כוללת את האדם, אלא הוא
כולל אותה. כלומר, היא מרוכזת בתוך הראש
שלו.

הבדל נוסף יש בין הרצון למחשבה:

ברצון אין אף פעם סתירות ובעיות. אדם
מסוגל לרצות שני דברים הפוכים בבת אחת.

הוא רוצה באותו רגע גם ללמוד, גם לנוח, וגם
לטייל.

אבל מחשבה היא מדויקת מאוד, וממילא יש
בה סתירות.

אדם לא יכול לחשוב שתי מחשבות סותרות.
אם הוא מבין צד אחד, זה סותר אצלו את הצד
השני.

ולכן הרבה פעמים כשבווערים בנו רצונות
רבים, מחשבה נכונה תוכל לנפות אותם ולסנן
מה מסתדר ומה לא.

לדוגמה, לאדם יש כמה אירועים באותו ערב,
ויש לו רצון להשתתף בכלם.

אבל כשהוא מתחיל לתכנן במחשבתו את
הערב, הוא קולט שהוא מוכרח לוותר על כמה
אירועים, כדי להספיק להשתתף באלו שהכי
חשובים עבורו.

אותו תפקיד יש למחשבה גם ברוחניות.

היא זו שאמורה לסנן ולהחליט לאיזה רצון יש
אפשרות לרדת למעשה, ואת איזה רצון הפוך
הוא סותר.

אם אתה רוצה להיות צדיק וקרוב להשם
יתברך, אתה מוכרח לוותר על הרצון ליהנות
מכל מיני איסורים.

זו הסיבה שאנו אוהבים להישאר צדיקים
ברמת הרצון בלבד - "אני רוצה להיות צדיק,
אבל זה לא סותר את שאר הרצונות שלי".

אך זו טעות.

רצון אינו יכול להישאר בתחום שלו בלבד,
הוא אמור לרדת לעולם המעשה, ושם הוא
יבוא בהכרח על חשבון רצונות סותרים
אחרים.

ואת הסינון הראשוני בין הרצונות, לקראת
היציאה לפועל, עושה המחשבה.

רצון בעלמא

בצורה מופשטת ניתן להגדיר שהרצון הוא
עיגול והמחשבה היא קו.

הרצון הוא עיגול שלם שאפשר להמשיך בו עד
אין סוף. הוא לא מוביל מנקודה לנקודה, אלא
מקיף.

אפשר לנוע איתו בחופשיות, לדלג על זמנים
ומקומות, ולחזור שוב לאותה נקודת מוצא.

אבל מחשבה היא תמיד תהליך מנקודה אחת
לנקודה שנייה.

מחשבה היא מלשון חישוב והתחשבות. היא
מוכרחה להתחשב בנסיבות ובמציאות. היא
כבולה לתהליך. והיא תמיד מתחילה במקום
אחד ומסתיימת במקום אחר.

ולכן כאשר רצון כלשהו נכנס לתוך מרחב
המחשבה הוא מתברר.

מידה למידה

למשל: איפה אני מתכנן לממש את הרצון הזה? כיצד הוא ייראה? מתי הוא יתרחש?

מחשבות כאלו ילמדו אותך האם אתה נמצא בעולם המחשבה, או שנשארת ברצון.

אם אין לך תשובות לשאלות הממוקדות הללו, אתה כנראה עדיין ברצון בלבד. בכתר המקיף.

אך בשביל להיכנס לעולם הזה, אתה חייב להיות מחובר למציאות, ולברר את הרצון באמצעות מחשבה.

אחרי שהרצון מתברר במחשבה, והופך להיות ממוקד ומחובר למציאות, הוא יכול להצטייר בלב ולהפוך לחשק או ליצר.

יש כאן נקודה חשובה.

הרבה פעמים אנחנו אומרים לאחרים או לעצמנו משפט כמו: "אין לך מוטיבציה. אתה לא רוצה".

אבל זה ממש לא מדויק.

יכול להיות שיש רצון, אך המוטיבציה לא מגיעה בעקבותיו, כי הרצון הזה לא מצויר ומסונכרן על המציאות.

אם תהליך המימוש של הרצון הזה בתוך המציאות יהיה ברור, ייתכן מאוד שיגיעו גם חשק ומוטיבציה.

החשק עדיין לא הגיע, כי הרצון עדיין בבחינת 'מקיף'. הוא לא הצטייר עדיין בלב, ולכן לא הפך ליצר וחשק.

ומי האחראי להוריד את הרצון אל הלב? המחשבה והתכנון כיצד זה ייראה בפועל.

הוא כבר לא יכול להסתובב ולשייט בחלל, אלא אמור להסתדר לכדי תהליך ברור.

אולם רוב הרצונות שלנו לא מגיעים לשלב הזה של המחשבה.

הם נשארים בעולם הרצון, ומשום מה אנחנו מתוסכלים מכך שהם לא הופכים למעשים בפועל.

ולמה זה קורה? כי כדי שהרצונות יגיעו למעשה, הם צריכים להיכנס לתהליך של מחשבה ותכנון. ורק כך הם מתבררים, והופכים לקו שמוביל בסופו של דבר לפעולה.

את הנקודה הזו רואים חזק מאוד בדברי רבינו.

מצד אחד הוא דיבר כל כך הרבה על מעלת הרצון, ותלה בו את כל השלימות האפשרית.

אך מצד שני, תמיד הורה לברר אותו, ולבדוק מה הצעד המעשי העכשווי שניתן לעשות לאור אותו רצון גדול.

מה הפעולה הראשונה והכי קרובה אליך, שאתה צריך לעשות ביחס למה שאתה רוצה.

כי השתעשעות בלתי מחייבת ברצונות, אינה נחשבת רצון אמיתי. רצון אמור להתברר בסופו של דבר.

רצון ומוטיבציה

אחת העצות כיצד להפוך רצון למחשבה היא על ידי שאלות מכוונות.

תשאל את עצמך שאלות עובדתיות על הרצון שמהבהב בתוכך.

מידה למידה

הרצון קיים לפני המציאות. אבל בשביל שהוא יתחבר איתה צריך מחשבות.

וכעת לסיכום, ברשותכם, נוריד את זה למעשה ממש.

כשאדם רוצה משהו מסוים תקופה ארוכה בלי שהרצון מתקדם לקראת מימוש, הוא צריך לשאול את עצמו שאלה פשוטה: למה אין לי מוטיבציה? אולי כי לא חשבתי על זה אף פעם?

אין לי יצר לעשות את הדבר הזה, כי לא חשבתי על זה באמת עד הסוף.

המחשבה היא הדבר הראשון שאני צריך לעשות.

לשבת עם עצמי ולשאול שאלות פשוטות: איך אני רוצה שזה ייראה? מה הצעד הראשון שאני צריך לעשות בפועל כדי לקדם את הרצון?

כשאתה חושב על הדבר, אתה מתחשב במציאות, והרצון יורד לתוך הלב ויוצר שם יצר וחשק.

רבינו אומר שרצון לפעמים הוא ריבוי אור.

כל אחד רוצה הרבה דברים טובים, אבל אם הוא לא יחשוב ויתכנן את זה, זה יישאר אור גדול ומנותק ממנו.

אחרי המחשבה יגיעו עוד שלבים - דיבור ומעשה.

אבל לפני הכל צריך לחשוב על זה.

כשאדם לא רואה תהליך, אין לו יצרים. כי היצר הוא פועל יוצא, הוא נולד מתוך תהליכים.

כשאדם רואה כיצד הרצון שלו יכול להתבטא במציאות, מתחשק לו לעשות את זה למעשה.

אבל כשהוא לא רואה איך זה קשור למציאות שלו, הרצון נשאר ערטילאי ומקיף, ולא מעורר את הלב.

מחשבה ועשייה

הבנו אם כן, שהמחשבה היא זו שמולידה יצר.

כלומר, המחשבה היא בעצם הכלי ראשון מכלי העשייה.

ולכן נאמר: "כולם בחכמה עשית" - החכמה זו המחשבה, והיא השלב הראשון של העשייה.

הרצון, בלי לזלזל בחשיבותו חלילה, מנותק מהעשייה.

צריך להוריד אותו לתוך העולם הזה באמצעות המחשבות.

וכך זה גם בספירות. הכתר הוא מעל המציאות והעולמות. הוא מקיף אותם מסביב.

הספירה הראשונה שיש לה כביכול מגע עם העולמות היא ספירת החכמה. היא הראשונה שמופיעה בעולם.

וממנה ואיך מתחילה ההשתלשלות של בינה ודעת ושאר המידות.

אבל היא השלב הראשון - חכמה. מחשבה.

תחשבו על זה...

להמציא או להתחבר

הבסיס לכל תפילה בכוונה, זה פשוט להתחבר למציאות

להתקרב למציאות

ב

מהלך הסדרה שלנו להתקרב במציאות, נגענו כמה פעמים ביסודות שנוגעים לעניין התפילה, או יותר מדויק: לעניין כוונה בתפילה.

הוא מדבר הרבה מאוד על המושג שנקרא: הקשבה.

אחת משיחותיו שמוקדשות לנושא התפילה היא שיחה עה בשיחות הר"ן, ושם הוא כותב כך:

”יֵטָה אֲנִי הַיָּטֵב הַיָּטֵב, וְיִשְׁמַע מִה שֶׁהוּא מְדַבֵּר בַּתְּפִילָה, וְזֶה עֵיקַר תְּפִילָה בְּכוּנָה”.

דיברנו על המחשבות שלוקחות אותנו לשיטוט בחלל הפנוי;

דיברנו על ההשוואות שאנחנו עושים בין התפילה שלפנינו, לתפילות מוצלחות ומרגשות שחווינו בעבר. ההשוואות שגונבות לנו את הלב מהתפילה של עכשיו;

ובהמשך חוזר ואומר: ”שְׁעִיקָר שְׁלֵמוֹת הַתְּפִילָה הוּא בְּרוּךְ אֱתָהּ ה' וְכו' כְּפֶשׁוּטוֹ, וְזֶה עֵיקַר כּוּנַת הַתְּפִילָה, שִׁכְנוּן פִּירוּשׁ הַמִּילֹת וְיִשְׁמַע הַיָּטֵב מִה שֶׁהוּא אוֹמֵר”.

דיברנו על ניסיון על ויתור על הלקאה עצמית תוך כדי התפילה על חוסר כוונה, והתמקדות בברכה שבה אנו אווזים כעת;

בעבר הארכנו רבות בנושא הזה ב'טכניקה' המופלאה הזו של ההקשבה למילות התפילה, ואיך המנגנון הזה מסוגל לעקוף את ההתמודדות עם המחשבות הזרות.

ועוד כהנה וכהנה.

אולם יש כאן נקודה נוספת שנוגעת לנושא שבו אנו עוסקים - החיים במציאות.

בפרק זה נעלה נושא שכבר עסקנו בו בעבר בעניין התפילה, והוא הוזכר בקצרה גם בסדרה שלנו, אך מפני שהוא נוגע מאוד לתפילה מתוך חיבור למציאות, נקדיש לו פרק מיוחד.

במה מדובר?

עיקר כוונת התפילה

אנשים יראים ושלמים שמודעים לחשיבות של תפילה העומדת ברומו של עולם, משקיעים מאמץ גדול בכוונה בתפילה.

כשרבינו מדריך כיצד להגיע לתפילה בכוונה,

גם בעלי הוצאות הסידורים מכירים את הרצון הטוב הזה, ומנסים לעזור לנו כמה שיותר.

הם מצמידים כמה שיותר את הפירוש למילים. מלמעלה, מלמטה, מהצדדים.

זה נראה כאילו הם מנסים להקיף את המילה עם פירושים מכל הכיוונים, כדי שלא תוכל לברוח...

בדור בעל קשיי קשב וריכוז כמו הדור שלנו, הוטל עלינו לעשות את הבלתי אפשרי:

להחזיק ביד אחת את המילה וביד השניה את המחשבה, ולחבר אותן יחד. זה כמו לעשות שידוך בין שתי ציפורים מעופפות...

פתיל המחשבה חמקמק כל כך ומתגלש בין האצבעות, המילים הכבדות והטעונות גם הן לא מקלות עלינו.

כל מילה היא קודש קודשים; כל אות בתפילה היא בעלת כח רוחני נפלא; איך אפשר להשתלט על כל זה?

פלא שאנשים נראים בתפילה כמו קפיץ דרוך? מתנדנדים בכעס. דופקים על הסטנדר. סותמים אוזניים חזק. עוצמים עיניים עוד יותר חזק. חוזרים על כל מילה כמה פעמים.

לחץ.

וזה הסגולה הנפלאה ביותר לצאת מהתפילה מותש, עצבני וזועף.

הדבר שהכי מרחיק את האדם מכוונת התפילה זה לחץ. אין מה לעשות. לחץ סוגר את המוחין.

תפילה אמורה לחבר. והעצבנות והרוגז הללו רק מנתקים.

מצד שני, איך אפשר להגיד לבן-אדם: "תזרום עם התפילה, ומה שיהיה יהיה". הגישה הזו נובעת מתוך זלזול או עצלות.

קשר עם המציאות

אז מה הפתרון לכל זה?

אנחנו צריכים להתחיל לסמוך על התפילה עצמה ועל הנשמה שלנו. להקשיב לה.

זה הפתרון היחיד הריאלי!

אם ננסה לאבחן את הבעיה של חוסר הריכוז, שמשום מה פוגש אותנו בעיקר בתפילה, מהיכן הוא נובע?

למה במהלך היום הרבה יותר קל לנו להתרכז, ורק בתפילה המחשבות שלנו מתזוזות לכל עבר?

השורש לכל זה נובע מכך, שבשעת התפילה אנחנו לא מספיק מחוברים למציאות.

כאשר אדם ניגש להתפלל ומנסה לכוון, הוא בעצם קצת שוכח מעצמו.

להתקרב למציאות!

הוא נכנס לתדר כזה של 'אמירת כוונות'. מריץ בראש טקסטים של כוונות.

ויותר מכך, לא רק בראש, גם בלב יכול אדם להריץ טקסטים.

הוא יכול אפילו לבכות בתפילה, אבל זה לא מרגיש כמו בקשה טבעית שלו ממישהו.

שימו לב, הרבה פעמים כאשר אנחנו מרוכזים לגמרי בתפילה, ומכוונים בכל מילה, אנחנו מתחברים לנושא של הבקשה, למה שהמילים אמורות להביע, לכאב שלנו.

אבל אנחנו קצת מתנתקים מהעובדה הפשוטה שאנחנו עומדים לפני ה' ומבקשים ממנו או מודים לו.

קשה להסביר את זה במילים, אבל כל אחד יכול לזהות את הנקודה הזו אצלו, איך לפעמים מרוב כוונה הוא שוכח את המציאות הפשוטה בה הוא נמצא - אני מתפלל לפני ה'.

ה' התפילה ואתה

למושג תפילה יש מסגרת כוללת המגדירה אותה.

בתוך המסגרת הזו ניתן להכניס עוד הרבה עניינים, אבל המסגרת מורכבת משלושה מרכיבים: אתה, מתפלל, לה'. זה ה-כ-ל.

דבר ראשון זה השם.

דבר שני זה אתה.

וביניכם יש תפילה.

כל אחד מבין שתפילה שאין בה את השם יתברך, היא לא תפילה. אבל באותה מידה בדיוק, תפילה שאין בה אותך היא גם לא תפילה.

ומי זה אתה?

זה אותו אחד מהחיים הרגילים. זה שקם בבוקר, מעיר את הילדים, לומד בכולל, יושב במשרד, כועס, צוחק, מגרד ומפהק. מי שאתה. וגם בתפילה, אותו 'אתה' הוא זה שמתפלל.

לפעמים, בתוך המאמץ והניסיון להתרכז בתפילה וכוונותיה, כדאי לעצור, בשיא הכוונות, לנשום עמוק, ולשתוק כמה שניות, ולהיזכר בשלושת המרכיבים הכל כך פשוטים ומציאותיים:

1. מי שמדבר כאן, זה אני.

2. ומה שאני עושה, זו תפילה.

3. ומי שאני אומר לו את כל זה, הוא השם יתברך.

שלושה דברים כל כך פשוטים ומציאותיים, אבל באותה מידה חמקמקים.

אני, הקב"ה והתפילה.

רבינו נתן לנו את העצה המנצחת, כיצד
ניתן לעשות את זה במשך כל התפילה בלי
להתאמץ יותר מדי.

על ידי הקשבה למילים שאנחנו מוציאים
מהפה.

כשאתה עומד מול ה', מוציא מילים מהפה
ומקשיב למה שאתה אומר, אתה זוכר את
עצמך ואותו. אתה נמצא בתוך הסיטואציה.
בתוך המציאות. לא מבחוץ.

זה בדוק ומנוסה, ובטוח לשימוש...

כוונת המילים או הלב

ואולי הגיע הזמן לשים את הדברים על
השולחן, אחת ולתמיד.

גם אם לא כיוונת את כל שלושת הפירושים
שיש למילים 'וקונה הכל', ורק אמרת אותן עם
לב מכון וער. זה נפלא.

כמובן שהכרחי להבין מה המילים שמוציאים
מהפה, ולא סתם לקשקש.

אבל כאשר המסר של המילה ברור.
עדיף להשקיע בחיבור למציאות על ידי
הקשבה למילה, מאשר בלהעמיס עליה את
כל סוגי הכוונות, מחשש שלא יצאת ידי
חובה...

דוגמה? בבקשה.

אם מישוהו לא יודע מה ההבדל המדויק בין
כל הפעלים: "תעקר ותשבר ותמגר ותכלם

ותשפילם ותכניעם", מסתבר שהוא יצא ידי
חובתו.

הוא הרי מבין כל מילה בפני עצמה, אבל לא
ירד לרזולוציה המדויקת שתגדיר לו במה שונה
'תמגר' מ'תכלם'.

ברור שיש הבדל ביניהם.

כל מילה בתפילה היא קודש קודשים
ומדוקדקת בכוונתה ואפילו במספר אותיותיה.

גם רבותינו הקדמונים חיברו ספרים לפרש את
מילות התפילה. ואכן ראוי לכל אדם ללמוד
את הדברים ולהבין את עומקם.

אבל אנחנו מדברים כרגע על ההתעסקות
בשעת התפילה עצמה.

הרבה אנשים לא בדיוק יודעים מה זה:
"השתחו לה" בהדרת קודש". מה זה בדיוק
'הדרת קודש'. אבל באופן כללי זה מובן
שהכוונה להשתחוות לה' בכבוד מיוחד השמור
לקדושה.

אז מה עדיף, שכעת יתחילו לדפדף בסידור
ולקרוא את כל הפירושים? או שיקשיבו
למילים, יתחברו אליהן, והן כבר יובילו אותם?

לכן עצה טובה קא משמע לן:

כדאי ורצוי מאד ללמוד היטב את פירושי
התפילות, להבין את עומק המשמעות של כל
בקשה וכל תפילה.

להתקרב למציאות!

ומחברים יחד, וכן הולך ומלקט ומקבץ כמה וכמה אגדות יפים ונאים.

כמו כן הוא הולך בתפלה מאות לאות, עד שמתחברים כמה אותיות ונעשה מהם דבור, וכן עושה בתבות שלמות, ואחר כך נתחברים שתי התבות, ואחר כך הולך ומלקט יותר, עד שגומר ברכה אחת, ואחר כך מלקט יותר ויותר, והולך מאבות לגבורות, ומגבורות לקדשות, וכן הולך להלן יותר.

מי יפאר גדל פאר הלקוטים והקבוצים שאדם מלקט ומקבץ בדבורי התפלה.

וכשהדבור יוצא, והדבור הוא יוצא מהנפש, כמו שכתוב 'ויהי האדם לנפש חיה', ותרגומו: 'לרוח ממללא', והדבור בא ונשמע לאזניו, כמו שאמר רבותינו, זכרונם לברכה: 'השמע לאזנך מה שאמה מוציא בפיך', אזי הדבור מבקש ומתחנן מהנפש, לכל תפלה ממנו.

ותכף כשיוצא אות ראשונה, כגון אות ביי"ת מתבת ברוך, אזי מבקש ומתחנן מהנפש לכל תפלה ממנו, כי איך תוכל להתפאר ממני, לגדל ההתקשרות והאהבה שיש בינינו, כי אמה רואה את יקר יפיי וזיוי והדרתי ותפארתתי, ואיך תוכל לנתק עצמך ממני ולפרד מאתי?

הן אמת, שאמה צריך לילך יותר כדי ללקט עוד סגלות יקרות וחמודות גדולות, אבל איך תוכל לפרד ממני ולשכח אותי?

על כל פנים תראה שבכל מקום שתלך ותבוא לשם, לא תשכח אותי ולא תפחד ממני."

מי שמסוגל יכול אפילו להציץ בכוונות גבוהות ופנימיות יותר, עד כמה שידו מגעת, כדי לרומם את ההשגה.

אבל בשעת התפילה עלינו לתת לתפילה להוביל. לתת לה את הכבוד הראוי לה. לסמוך עליה. להקשיב לה. להתכוון איתה ביחד.

אנחנו לא צריכים להמציא את התפילה. היא כבר קיימת. אנחנו צריכים רק להתחבר אליה.

להוציא מהפה כל מילה בנעימות ובחיות, לשמוע אותה מהדהדת לפני ה'. להתקדם איתה ביחד אליו יתברך.

בלי לחץ ובלי רצון להמציא את התפילה. פשוט להקשיב לה ולהיות איתה יחד.

שדה התפילה

וכדי לסיים בצורה הנכונה ביותר את נושא ההקשבה למילות תפילה, אנו מוכרחים לצטט את התיאור המרהיב בליקוטי מוהר"ן (תורה סה) על התפילה, ועל הדו-שיח בין תיבות התפילה למתפלל.

וגם כאן, בואו נקשיב למילים, נקרא אותן לאט, באהבה, ניתן להן להוביל אותנו:

"וכשאדם עומד להתפלל ומדבר דבורי התפלה, אזי הוא מלקט ציצים ופרחים ושושנים נאים, כאדם ההולך בשדה ומלקט שושנים ופרחים נאים אחת לאחת, עד שעושה אגדה אחת, ואחר כך מלקט עוד אחת לאחת ועושה אגדה אחרת

ניסופים

פשוט לחיות עם השם